

Odločba Upravnega sodišča RS: Sodba I U 531/2010

Zbirni podatki

Opravična številka: Sodba I U 531/2010

Evidenčna številka: UL0004890

ECLI: ECLI:SI:UPRS:2011:I.U.531.2010

Oddelek: Javne finance

Organizacijska enota: Ljubljana

Datum: 21.6.2011

Področje: DAVKI - UPRAVNI POSTOPEK

Institut: DDV - vložitev pritožbe - vložitev pritožbe na zapisnik - neaktivnost tožnika

[Povezava do dokumenta na portalu IUS-INFO](#)

Povezave

ZUP člen 65, 65/1.

Besedilo

Jedro

Z obiskom pri davčnem organu tožnik ni izpolnil obveznosti iz pravnega pouka odločbe. V obravnavanem primeru je bil tožnik seznanjen, da lahko vloži pritožbo (tudi) na zapisnik, vendar pa tega ni storil na način, da bi takšno voljo izrazil.

Izrek

Tožba se zavrne.

Zahtevek tožeče stranke za povrnitev stroškov postopka se zavrne.

Obrazložitev

Z izpodbijanim sklepom je bila zavržena zahteva tožnika za izdajo odločbe o pritožbi zoper odločbo Davčnega urada Ljubljana, Izpostava Ljubljana Moste - Polje št. DT 4230-5718/2006 08161-16 z dne 23. 6. 2006. V obrazložitvi davčni organ druge stopnje pojasnjuje, da je prejel dne 29. 12. 2008 vlogo tožnika, da se odloči o pritožbi zoper zgoraj navedeno odločbo v roku 7 dneh (2. odstavek 28. člena Zakona o upravnem sporu, Uradni list RS, št. 105/06 in spremembe, v nadaljevanju ZUS-1). Pritožbeni organ je izdal izpodbijani sklep potem, ko je pozval prvostopni organ v skladu s 1. odstavkom 255. člena Zakona o splošnem upravnem postopku (Uradni list RS, št. 80/99 in spremembe, v nadaljevanju ZUP), ki je odgovoril, da tožnik ni vložil pritožbe. Navaja določbe členov 74., 75., 78., 80., 65. in 256. člen ZUP. Navaja, da tožnik ni podal pisne pritožbe, iz navedb tožnika pa izhaja, da tudi ni bil o pritožbi sestavljen zapisnik. Po mnenju pritožbenega organa ni mogoče pritrditi navedbi tožnika, da je bil laično prepričan, da je podal pritožbo na zapisnik, saj sam zatrjuje, da sta ga uslužbenki davčnega organa prepričevali, da je izračun pravilen, ob odhodu pa mu pojasnili, da bosta navedbe preverili. Vsakršne izjave, ki jih podajo stranke pri organih je potrebno tudi podpisati, česar takega pa tožnik ne zatrjuje. Kolikor bi tožnik od uradne osebe zahteval, da se njegova pritožba vzame na zapisnik, bi to uradna oseba morala storiti, v primeru zavrnitve sprejema le-te pa bi tožnik še vedno lahko vložil pisno pritožbo. Pritožbeni organ

ugotavlja, da v obravnavani zadevi tožnik z ničemer ni izkazal, da je bila dejansko vložena pritožba, zato je zahtevo na podlagi 2. točke 129. člena ZUP zavrgel.

Tožnik je vložil tožbo v kateri navaja, da se je po prejemu odločbe zglasil na Davčnem uradu Ljubljana, Izpostava Ljubljana Moste - Polje pri uslužbenki, kjer je izrazil nestrinjanje oz. je podal ustno pritožbo zoper odmerjen davek ter da sta mu vodja izpostave in referentka zagotovili, da je DDV obračunan pravilno, ob odhodu pa mu je bilo pojasnjeno, da bodo njegove navedbe dodatno preverjene. Glede na takšen potek je bil kot laik prepričan, da je ravnal tako kot je pisalo na pravnem pouku t.j. da se pritožba lahko vloži ustno na zapisnik pri davčnem uradu ter da o pritožbi ni bilo odločeno ter je bil izdan sklep o davčni izvršbi na dolžnikova denarna sredstva. Zmotno je stališče tožene stranke, da pritožba ni bila dana na zapisnik in, da ni moglo iti za nevednost tožeče stranke, ker naj bi bil s prvostopenjsko odločbo poučen, kako se poda pritožba. Poudarja, da je ravnal po navodilu v pravnem pouku in se osebno zglasil pri davčnem uradu in podal ustne navedbe in tudi obrazložil zakaj meni, da obračunani DDV ni pravilen ter je bil utemeljeno prepričan, da je pravočasno vložil pritožbo. Navaja 1. odstavek 65. člena ZUP. Ne strinja se s stališčem tožene stranke, da bi moral od uradne osebe izrecno zahtevati, da se njegova pritožba vzame na zapisnik, saj je dolžnostno ravnanje na strani organa in opustitev tega ravnanja ne more iti v škodo stranke. Davčnemu organu očita, da bi moral upoštevati, da se je stranka zglasila sama in da je prava neuka in zato so jo bile uslužbenke dolžne ustrezno poučiti ter gre za očitno kršitev materialnega prava. V pripravljani vlogi navaja, da je davčnima uslužbenkama moralo biti jasno, da ni prišel zgolj pojasniti svojo težavo, ampak podati pritožbo in da bi ga morali opozoriti, da mora ustne trditve napisati v pisni obliki. Sodišču predlaga, da po izvedbi dokazov izpodbijani sklep odpravi in toženi stranki naloži plačilo stroškov postopka z zakonskimi zamudnimi obrestmi.

V odgovoru na tožbo in drugopis pripravljalne vloge tožena

stranka prereka navedbe tožeče stranke in vztraja pri razlogih izpodbijane odločbe.

Tožba ni utemeljena.

Po mnenju sodišča je izpodbijani sklep pravilen in zakonit. Sodišče se z razlogi tožene stranke strinja in jih v izogib ponavljanju posebej ne navaja (2. odstavek 71. člena ZUS-1), glede tožbenih navedb pa dodaja:

Nima prav tožnik, ko meni, da je z obiskom v davčnem uradu izpolnil obveznost iz pravnega pouka odločbe, ki naj bi jo izpodbijal oz. da je pravilno podal ustno pritožbo na zapisnik pri Davčnemu uradu Ljubljana, Izpostava Ljubljana Moste - Polje. V zadevi pa ni sporno, da je bil pravni pouk odločbe z dne 23. 8. 2006 pravilen in je bil tožnik z njim seznanjen. Tudi po mnenju sodišča v obravnavanem primeru glede na ravnanje tožnika, kot izhaja iz obrazložitve izpodbijanega sklepa, ni mogoče šteti, da je podana ustna pritožba na zapisnik, zato sodišče tožnikove očitke glede opustitve dolžnostnega ravnanja tožene stranke oz. organa prve stopnje zavrača, saj v zadavi ni sporno, da tožnik ni navedel da želi vložiti pritožbo na zapisnik. Tega tožnik niti v tožbi ne zatrjuje, temveč očita toženi stranki opustitev dolžnostnega ravnanja. Varstvo pravic strank in varstvo javnih koristi zahteva, da kadar uradna oseba, glede na podano dejansko stanje izve ali sodi, da ima stranka v postopku podlago za uveljavitev kakšne pravice, da jo na to opozori (2. odstavek 7. člena ZUP) in da nevednost in neukost stranke in drugih udeležencev v postopku nista v škodo pravic, ki jim gredo po zakonu (4. odstavek). V obravnavanem primeru je bil tožnik seznanjen, da lahko vloži pritožbo (tudi) na zapisnik, vendar pa tožnik tega ni storil na način, da bi takšno svojo voljo izrazil. Neaktivnosti tožnika ne more nadomestiti niti dolžnostno ravnanje organov po 1. odstavku 65. člena ZUP. Tožnik sam tudi ne zatrjuje, da je podal pritožbo na zapisnik, saj le-tega ni podpisal niti ni pojasnil, da opravlja tovrstno dejanje pred organom, zato po mnenju sodišča ne gre za kršitev dolžnostnega ravnanja davčnega organa iz 1. odstavka 65. člena ZUP, kot želi prikazati tožeča stranka.

V obravnavanem primeru je bil tožnik nedvomno pravilno obveščen o tem kako mora postopati in se po navedenem ni ravnal. Sodišče nima razloga, da ne sledi ugotovitvam dejanskega stanja, ki niti ni sporno. V obravnavanem primeru sodišče ni našlo kršitev procesnega prava in ne gre za kršitev določb materialnega prava, kot zmotno očita tožnik. Pristojni organ je pravilno uporabil določbe ZUP.

Ker je po povedanem izpodbijani sklep pravilen in zakonit, tožba pa neutemeljena, je sodišče tožbo na podlagi 1. odstavka 63. člena ZUS-1 zavrnilo.

Izrek o stroških temelji na 25. členu ZUS-1 (4. odstavek), po katerem trpi vsaka stranka svoje stroške postopka, če sodišče tožbo zavrne.

Sodišče je odločalo na nejavni seji (1. odstavek 59. člena ZUS-1), ker relevantne okoliščine niso sporne, sporno je pravno vprašanje.